

Преузето са православног сајта: www.lazarica.org.yu

Архимандрит Георгије Капсанис

угуман ман. Григоријата на Светој Гори
Из књиге: *"Обожење као циљ човековог живота"*

ЦРКВА, МЕСТО ОБОЖЕЊА ЧОВЕКА

Они који желе да заједничаре са Христом, и кроз Исуса Христа са богом Оцем, знају да ово јединство бива у Телу Христовом, које је наша Света Православна Црква. Јединство, свакако не са Божанском суштином, него са обоженом људском природом Христовом. Ово јединство са Христом није спољашње, нити је просто етичко.

Ми нисмо следбеници Христови као што неки људи следе неком философу иле неком учитељу. Ми смо чланови Тела Христовог - Цркве. Црква је Тело Христово стварно а не етичко, као што су погрешно писали поједини теолози неутврђени у духу Свете Цркве. Христос узима нас хришћане без наше обзира на нашу достојност или грешност и утеловљује нас у Тело Своје. Чини нас удовима Својим. И /тако/ постајемо удови тела Христовог у збиљи а не етички. Као што говори Ап. Павле: "удови смо Тела Његова, од меса Његова и од костију Његових (Еф 5, 30)".

Свакако, у складу са духовним стањем у коме се хришћани налазе, једни су живи удови тела Христовог а други мртви. Али и они који су мртви не престају да буду удови Тела Христовог. Неко ко је, на пример, крштен, постао је судеоник Тела Христовог. Ако се не исповеда, не причешћује, не живи духовим животом, /такав/ је мртав член Тела Христовог. Онда када се покаје одмах прихвата божански живот који долази, и он постаје постаје живи член тела Христовог. Такав не треба да се крсти поново. Онај који није крштен није член Тела Христова чак и ако по људским мерилима живи морално. Потребно је да се крсти да би постао член тела Христовог, да би се утеловио у Христа.

Када смо дакле, већ постали удови Тела Христовог, нуди нам се живот Христов и он постаје наш сопствени. Тако оживљавамо, спасавамо се и обожујемо. Не можемо се обожити ако нас Христос не учини сутелесницима Његовог светог Тела.

Не можемо се спасти ако нема Светих Тајни Цркве наше, које нас сателовљују Христу и које нас чине, према Светим Оцима, сутелесницима и једнокрвнима (ομοί,μου) Христу. Једно смо дакле Тело и једна Крв са Христом.

Какав је то велики дар, да заједничаримо у непорочним Христовим Тајнама! Христос постаје наш, живот Христов постаје наш сопствени, Крв Христова постаје наша сопствена. Због тога говори Свети Јован Златоусти, да Бог нема да да човеку

ништа више, од онога што му даје у Светом Причешћу. Нити човек може да тражи ништа више од онога што прима од Христа у Светом Причешћу.

Тако дакле, крштени, миропомазани, исповеђени, причешћујемо се Телом и Крвљу Господњом и постајемо и ми богови по благодати. Сједињујући се са Богом, више нисмо странци већ домаћи Његови.

У Цркви, у којој смо са Богом сједињени, живимо нову стварност коју је Христос донео у свет; нову твар. Ово је живот у Цркви, Христов живот, који постаје наш сопствени као дар Духа Светога.

Све у Цркви води обожењу. Света Литургија, Тајне, Служење, харизма Јеванђеља, пост, све томе води. Црква је јединствено место обожења.

Црква није нека друштвена, политичка или историјска установа која може да личи на друге установе у свету. Она није као различите институције у свету. Свет можда има дивне институције, дивне организације, дивне установе и друге дивне ствари. Међутим, наша Православна Црква је непоновљиво, јединствено место заједнице Бога са човеком, место обожења човека. Само унутар Цркве човек може да постане бог, и нигде другде. Нити на универзитетима, нити у друштвеним установама, нити у било чему добром и дивном што свет има. Све ово, ако је и добро, не може да подари оно што даје Црква.

Због тога, ако светске институције и системи и напредује, они никада не могу да замене Цркву.

Могуће је да ми, немоћни и грешни људи, повремено створимо кризе и тешкоће у Цркви. Могуће је да се догоде и саблазни у крилу Цркве. Ово бива стога што смо у Цркви у усхођењу ка обожењу и сасвим је природно да постоје људске слабости. Постајемо, али још нисмо богови. Чак и када се нешто тако догађа (сабазни - прим. прев.) никада не треба да побегнемо из Цркве, јер у Цркви имамо јединствену могућност да се сјединимо са Богом.

Када, не пример, идемо у храм на службу, и сретнемо неке који можда не пазе на свету службу, и који међусобно причај, то ће нам можда одвлочити пажњу и навести нас на помисао која нам говори: "Шта добијаш тиме што си дошао у Цркву. Није ли боље да седиш код куће, где имаш више мира и удобности за молитву?".

Потребно је да лукавом одговоримо са смирењем, овим разлогом: "Да, свакако ћу имати више спољашњег мира у својој кући, али нећу имати благодат Божију да ме обожује и да ме освећује. Нећу имати Христа, Који је присутан у Цркви Својој. Нећу имати Свето тело и Свету Крв Његову, који се налазе у Светом Храму Његовом, на Светој трапези. Нећу учествовати у Тајној вечери Свете литургије. Бићу одсечен од моје браће у Христу, са којима заједно чинимо Тело Христово.

Ако се дакле, и нешто тако догоди, нећемо побећи из Цркве, јер једино у њој налазимо пут обожења.

Преузето са православног сајта: www.lazarica.org.yu